

3/2018

RANNÁ MODLITBA

Oľga Adamkovičová-Semková

Z básnickej zbierky Prídavok

*Zas nové ráno
čo svitlo pre mňa tiež
Neviem či tešiť sa
alebo plakať
Môj Bože
Ty o tom všetko vieš*

*S čím dnes
mám začať nový deň
Stačí len prosté ďakujem
a potom iba skloniť hlavu
a ďalej s pokorou
ťahat tú svoju káru*

*Tolko si Pane
na ňu naložil*

*No ja už dlho – zdá sa mi
mám veľmi málo síl
Sama v tom záprahu
bez ľudskej pomoci
Od rána do noci
Od rána do noci*

*Iba Ty môj Pane
iba Ty blízko si
Iba Ty zostávaš
keď všetci ostatní
ukážu mi chrbát
Ty to však nespravíš
Ty pomôžeš mi – viem
V Teba len
vždy môžem dúfať*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

7. 7.

Zostávať v apoštolskom učení

Skutky 2,42a; 2Ján 1,5-9

Žijeme v dobe, keď sa zlo rozmáha viac a viac. A nezaujem o pravdu Božiu tiež. I medzi kresťanmi. Často sa divím, čo všetko vyjde z úst tých, ktorí hovoria, že sú kresťania. Napr.: *Je jedno, v akého boha veríme... Boh sa nezaujíma o to, ako žijeme... Nikto sa z druhého sveta nevrátil, aby nám povedal, ako tam je... Bibliu nemôžeme brať doslovne... Bibliu nie je potrebné čítať...* Tieto vyhlásenia sú naozaj desivé, bezbožné! Všetci Božích právd neznali ľudia sú ľahkými obeťami satana.

A satanovi sa darí zvädzať národy i cirkvi bez Boha! Dôkazom je ten až neuveriteľný chaos vo svete a mravný úpadok. Človek bez Boha nivočí Boží poriadok, rozkladá všetky základné hodnoty človečenstva, na ktorých ľudstvo stojí stáročia. Rodiny, manželstvo muža a ženy, potraty... V súčasnosti vo svete rastie záujem o astrológiu, špiritizmus, paramedicínu, kozmické vedomie... Tento záujem vedie ľudí k joge, autogénemu tréningu, akupunktúre... Nastúpilo hnutie New Age (Nový vek), ktoré má silný vzťah s okultizmom, s poverami, s uctievaním prírody... príťažlivé sú dnes i východné náboženstvá, vešectvo, kult čarodejníč... Neznalosť týchto nebezpečenstiev je smrtonosná!

V rozhovore sa mi jedna sestra zdôverila, že chodí na akupunktúru. Keď som ju upozornila na vybočenie z uče-

nia Kristovho, nechápala. Čudovala sa, že by taký múdry lekár nevedel... Sestry, bratia, kto nemá Krista, nevie rozlíšiť satanove pasce a môže mať i desať titulov. A tak dnešní kresťania bez Biblie chodia na rady nie k Bohu, ale k veštom, robia jogu, dávajú sa tetovať, veria snárom a numerológii a horoskopom... a potom sa čudujú, že im je Boh vzdialený. Ak neopustíme tieto cesty satana, sami sebe veľmi ublížime! Prečo? Lebo nie sme v Ňom, v Jeho učení, v Kristovej Pravde! „**Hľa, opovrhli slovom Hospodinovým, na čo im bude ich múdrosť?**“ (Jer 8,9).

Metódy New Age vymývajú mozgy nielen svetu, ale i všetkým kresťanom bez Biblie. A neznalosť Biblie má ďalšie následky: nepoznajú dobrotu i prísnosť a spravodlivosť Božiu, ale nemajú poňatie ani o jedovatých ponukách satana, ktoré sú na nich chrlené cez novinové články, televíziu, rozhlas, film, hudbu, ale i cez rôzne kurzy sebaobrany, obchodného manažmentu, cez príručky športu, zdravia... A to som sa nedostala ku sektám, ku kultom, ku fantasy literatúre a iným jedom satana pre deti!

Milí bratia a sestry, nemať záujem o Bibliu – to je duchovná samovražda. Mám ale pre nás dobrú správu: „**Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý. Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej nepravosti**“ (1J 1,9).

Neváhaj. Poď v pokání k Ježišovi a vezmi Písmo a čítaj. Denne. Sýť sa Kristom. A On ťa bude milovať a ty budeš chránené Božie dieťa. Lebo dobrý Otecko nebeský vloží do teba ducha roz-

lišovania a túžbu poznať satanove útoky a lŕti. A bude ťa vyučovať, aby si poznal Jeho pravdu a bol bezvadné Boŕie dieŤa, ktoré ostáva v učenŭ Kristovom.

„A to je láska, aby sme chodili podľa Jeho prikázaní. A to je prikázanie, ako ste počuŕi od poŕiatku, aby ste chodili v Ňom.“

Źivý Boh dáva ponuku kaŕždému ťlovekovi: veŕčný Źivot tam, kde **„Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca ťloveka nevstúpilo, ťo Boh pripravil tým, ktorí Ho milujú“** (1Kor 2,9).

„Kto vŕsak neposlúcha Syna, neuzrie Źivot, ale hnev Boŕí zotrúva na ňom“ (Ján 3,36).

Rozhovor: Snaŕme sa otvorene hovoriť o tème z ťlánku. Ťi ťítame Bibliu, v ťom nás obohacuje. Ak neťítame Bibliu, tak preťo? Je dôleŹité nájsť dôvod, ktorý nás odrádza od ťítania Biblie. Hľadáme v rozhovore rieŕenie, ak nemáme v zbore biblické hodiny, ako by sme vedeli danej sestre, bratovi pomôťť. Ponúkame konkrétnu pomoc. Hovorme i o satanových pasciach, ťo o nich vieme, preťo sú smrtonosné, ťo spôsobujú, aké sú možné následky ich praktizovania pre nás, pre naše rodiny i okolie. Hľadáme príťiny, preťo ľudia po nich túžia, ťi nie je dôvod v nás, Źe málo a neprŕťažlivo predstavujeme Krista a evanjelium strateným?!

Svedectvo: Zdieľajme sa so svedectvami. Ja začnem prvá: Raz som stretla sestru z nášho zboru. Priznala, Źe bola u lieťiteľky. Upozornila som ju, Źe to nie je v poriadku pred Bohom. Ona odpovedala: *Danka, keby si mala také zdravotné problémy ako ja a už tak dlho, išla by si i ty.* Ťaŕsko sa mi dal tento fakt vyvrátiť a eŕťe ťaŕšie robiť zo seba hrdinku, keď ňou ani nie som. Povedala som toto: *Verím Bohu, Źe pre Jeho milosrdenstvo a lás-*

ku ku mne by mi to nikdy nedovolil. Źe by mi dal dosť síl nejŕť satanovou cestou, hoci topiaci sa vraj aj slamky chytá.

Modlitba: Otťe náš, obrovský duchovný úpadok na nás doľahol. Pre vlaŹnosť viery, pre nezáujem niest svoj kríŹ a nasledovať Ťa, pre nezáujem o Tvoju PRAVDU! Preto sme slepí a hluchí. Prosím Ťa, zmiluj sa nad nami pre krv Tvojho Syna, odpusť a daruj nám túŹbu po Tebe, aby Tvoje slovo sa nám stalo Chlebkom pre naše hladné duŕe a jedinou cestou k Otťovi. Otvor nám oťi i uŕi, aby sme videli Tvoju vôľu a plnili ju. Aby sme chodili podľa Tvojich prikázaní. Ťakujeme. Amen.

Danka Zubťáková

14. 7.

Ochota riskovať

Skutky 4,18-31

Jednou z hlavných príťin úpadku vplyvu kresťanstva je jeho „neautenticnosť“. Zmenili sme cirkev na viac-menej dobre fungujúcu organizáciu, s overenými ŕtruktúrami, zbierkami predpisov a nariadení, aby bolo viac-menej vŕetko oŕetrené, takže kaŕdý vie, kde je jeho miesto a ako má ťo fungovať. Funguje to tak dobre, Źe Duch svätý zistil, Źe Ho nepotrebujeme a tak pomaly odiŕiel. Tragické na tom je, Źe sme si to ani nevŕimli. Rieŕime úpadok cirkvi akciami, misijnými výbormi, ktoré neprináŕajú konkrétne rieŕenia a hľadáme výhovorky, preťo je to tak, ako je. V tom sme dobrí.

Autentickosť a tým pravdivosť našeŹ viery potvrdzujú dve znamenia – **hovoriť svedectvo** – evanjelium Pána JeŹiŕa Krista a **ochota trpieť** pre Boŕie meno. Aj jedno aj druhé je riziko. **Je to zvlášť-**

ny paradox. Riskuješ odsúdenie, nepochopenie, odmietnutie, či dokonca prenasledovanie kvôli tomu, že chceš iným len to najlepšie.

Kedy si naposledy iným hovoril, prečo si kresťan, Kto je pre teba Ježiš Kristus, kedy si podal „autentické“ svedectvo o svojej viere? Peter a Ján pred veľradou jasne vyznali: **„Súďte, či je spravodlivé pred Bohom poslúchať viac vás, ako Boha! Lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“** (Sk 4,19-20). Čo hovoríme iným my? Konfirmačné odpovede? Cirkevné frázy? Múdre filozofické myšlienky? Alebo to, čo sme zažili, videli a pocítili na vlastnom živote – autentickú, Božou mocou premieňajúcu milosť a odpustenie?

Chceš im pomôcť z otroctva, z poviazanosti zlom, hriechom, závislosťami, mocou zla. Chceš im ukázať, že ich má Boh nesmierne rád, že má pre nich cestu, budúcnosť a nádej. Že nemusia byť otrokmi, že môžu, že má každý právo zažiť úplnú slobodu, že môže nájsť pokoj v duši. Sú to veci – skutočnosti, po ktorých každý jeden človek túži. A robí všetko preto, aby to našiel.

Ako je ale možné, že sa skoro každý míňa cieľa? Končí tragicky? Odpoveď je jednoduchá no zároveň zložitá. „Boh tohto sveta zatemnil myseľ neveriacich ľudí, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží“ (2Kor 4,4). Ľudia sa rodia do tmy, do moci temna a otroctva. Diabol, **„otec lži“** tak dokonale klame, že každý uverí, že žije v pravde, aj keď je otrokom hriechu a na ceste do zatratenia. Do tohto stavu Pán Ježiš posielal Svoju cirkev – Svoju „nevestu“, aby prišla so svetlom, s nádejou, s evanjelium, aby

v moci Ducha Svätého „rozsvietila svetlo evanjelia.“

To sa automaticky stretáva s odporom, pretože ľudia nechcú Božiu pravdu, nechcú pokánie, a zmenu života. Naša úloha, ako Božieho ľudu nie je riešiť to, čo ľudia chcú, ale čo potrebujú, čo ich jedine môže zachrániť.

Čo vlastne urobili Peter a Ján, že si zaslúžili súd pred celou veľradou, všetkými autoritami? Uzdravili 36 rokov chromého človeka v mene Ježiša Krista a v tomto Mene aj kázali každému, kto bol ochotný počúvať. A takých ľudí boli tisíce. A to farizejov štvalo a privádzalo do zúrivosti.

Jednoduchosť, až v ich očiach primitivnosť týchto ľudí ich urážala, veď podľa ich názoru to boli **„neučení“** a jednoduchí (negramotní) ľudia – **a dokázali takéto niečo. S takou mocou, ktorá ich zarážala, báli sa jej, lebo priamo kontrastovala s bezmocnosťou a prázdny-
mi rečami, ktorými farizeji „krmili“ ľudí. „Akou mocou a v mene koho ste to urobili?“** (Sk 4,7).

Odpoveď je prostá a nebezpečná: **„vedzte teda, že tento človek stojí pred vami uzdravený v mene Ježiša Krista Nazaretského, ktorého ste vy ukrižovali...“** To ich štvalo. Boli ale bezmocní zoči voči Božej moci, tak sa zmohli len na to, že si ich **„predvolali a prikázali im, aby nikdy viac ani nehovorili ani neučili v mene Ježišovom.“**

Priame zastrašovanie – ako zareagujeme? Veď tí muži mali reálnu moc – právnu aj výkonnú. Je ľahké sa zastrašiť a je to častá forma, ktorú diabol používa skrze mnohých mocných ľudí. Budeme ochotní riskovať?

„Ale Peter a Ján odpovedali im takto: Súďte, či je spravodlivé pred Bohom po-

slúchať viac vás ako Boha! Lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.

Boli ochotní ísť do akejkoľvek konfrontácie pre meno Ježiša Krista – lebo len v tomto Mene je moc a spasenie.

Kde sa nachádzame my? Aby sme mohli ísť v tej autorite, v akej chodili Peter a Ján, potrebujeme mať so Spasiteľom taký istý vzťah. Potom budeme ochotní riskovať, budeme to robiť s radosťou, aby to prinieslo spasenie a záchranu čo najviac ľuďom. Je radosťou byť „bláznom“ pre Krista. Stojí to za to všetko.

Stanislav Kocka

Svedectvo: Ako ma láska Kristova oslobodila od obáv hovoriť Evanjelium.

Rozhovor: Apoštoli sa radovali potom, ako boli zbičovaní. Odkiaľ pramenila táto radosť? Je nám tento prameň radosti osobne známy?

Posilňujme sa modlitbami, aby nás diabol nemohol zastaviť v hlásaní Evanjelia.

Prosme za každého kresťana. Nech žije

Modlitba: *Za misionárov vo svete, v našej krajine a aby každý z nás evanjelizoval.*

21. 7.

Spoločenstvo

Skutky 2,42a; Efezským 4,1-4

Duch Svätý si povoláva ľudí do spoločenstva kresťanov. Istý cirk. zbor v Amerike bol požiadaný, aby sa duchovne postaral o vernú skupinku veriacich, ktorí sa stretávali už viac ako dva roky. Problém bol ale v tom, že títo veriaci boli od nich vzdialení približne 800 kilometrov. A keby mal ísť kňaz tam a späť (teda dohromady 1600 km) zdalo sa to pre ten zbor ako nemožné im vyhovieť. Napo-

kon sa ale dohodli, že im budú pomáhať. Ten kňaz niekoľkokrát vycestoval, aby tam kázal a slúžil tamojšej skupine ľudí. Ale veľmi sa modlili, za to aby im Boh v tom pomohol. A po čase sa podarilo zabezpečiť im tam vlastného kňaza. Ale to nebolo všetko. Tak úžasne si Duch svätý tú skupinku veriacich znásoboval, povolával si nových a nových členov, že za krátky čas sa tá skupinka veriacich vzbudovala na veľký cirkevný zbor, ktorý sa stal matko-cirkvou pre ďalších 9 menších zborov.

A Duch svätý to dokáže nielen s počtom. Duch svätý dokáže pracovať nielen na kvantite, ale aj na kvalite spoločenstva.

Ak Ho necháme pôsobiť, môže už hotoťvé spoločenstvo zmeniť v jeho vnútri k lepšiemu.

Pôsobí akési znovuzrodenie spoločenstva – teda duchovnú obnovu spoločenstva tým, že vyrovnáva nakrivené vzťahy, zoceluje to čo bolo ranené a vytláča hriech zo spoločenstva, všemožne sa snaží odstrániť zo spoločenstva kresťanov všetky negatívne účinky hriechu.

Do spoločenstva kresťanov Duch povoláva všetkých a následkom toho je, že v spoločenstve sa stretnú ľudia najrozličnejších pováh a najrôznejších typov osobností – a všetci tam patria, lebo Duch ich tam pozval každého rovnocenne a On tam chce mať každého z tých, ktorých tam povolal. Ibaže tí ľudia uprostred toho spoločenstva sa s tým musia vysporiadať a musia navzájom spolu fungovať. Aj keď si niekedy nerozumejú, aj keď nemajú na všetko rovnaký názor, aj keď nevedia prijať niektoré svoje povahové vlastnosti...

Nemôžeme rozhodovať o tom, že tento tu bude patriť do tohto spoločenstva a tento ďalší už nie, lebo sa nám nepáči..

Duch si povoláva do spoločenstva, a našou úlohou je s pomocou Ducha Svätého prijať jeden druhého. A s pomocou Ducha Svätého sa snažiť o pokoru, nežnosť a trpezlivosť v tomto spoločenstve.

O týchto vlastnostiach v spoločenstve píše apoštol Pavol. **Trpezlivosť** – keď nás povaha niekoho zo spoločenstva štie a nevieme ju pochopiť.

Nežnosť – tzn. použiť jemnosť v prírodných vzájomných dotykoch – keď podáme niekomu zo spoločenstva ruku, keď ho potľapkáme po pleci, aby sme ho povzbudili. A byť jemný aj v slovách – teda nie kričať na seba, ani si odvrkovať, či byť hrubý.

Pokora – tzn. nemyslieť len na seba a svoje záujmy, ale vcítiť sa aj do situácie druhého.

K pokore, nežnosti a trpezlivosti nám chce pomôcť Duch svätý – keď Ho ale nepustíme k slovu, nedovolíme sa Mu prejaviť, určite budeme namyslení, bezcitní a vôbec nebudeme trpezliví k druhému.

Ale ak sa podvolíme Duchu Svätému, potom aj slová: *„znášajte sa vo spoločnosti v láske a usilujte sa zachovať jednotu ducha vo zväzku pokoja“* nám nebudú znieť otrepane ani otravne. Ale skrze Ducha svätého nás naplní túžba tie slová dodržať.

Marta Chlpíková

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol prostredníctvom spoločenstva.

Rozhovor: Čo robíme pre budovanie spoločenstva? Sme ochotní venovať dostatok času pestovaniu spoločenstva, aby prinieslo úrodu, o ktorú má Boh záujem na prvom mieste?

Posilňujeme sa budovaním spoločenstva. Navštevujeme sa, povzbudzujeme, pomáhame.

Prosíme za všetkých kresťanov, aby mali na srdci budovanie autentickej lásky prostredníctvom spoločenstva.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si láskou. Si spoločenstvom troch osôb, aj keď si jeden. Naplň nás Tvojím Duchom, aby nás viedol, aby v nás rozlieval lásku a tá aby budovala spoločenstvo medzi nami. Amen.*

27. 7.

Spoločné modlitby

Matúš 18,19-20

Pán Ježiš nás vyzýva k spoločným modlitbám. Prvým krokom však je, aby sme mali s Ním spoločenstvo, teda mali by sme mať modlitebnú komôрку v každodennom používaní. Ak sa potom stretneme s druhým modlitebníkom, intenzita modlitby sa zosilní. Podmienkou však je mať čisté srdce a citlivosť na Ducha Svätého, ktorý nám dá tie správne slová. Modlitba by mala byť ako vonný olej, ktorý sa vznáša k Božiemu trónu.

Otec nebeský je rád, keď vidí Svoje deti na kolenách za potreby iných. A my sme tú výsadu dostali skrze Baránkovu krv. Na kolenách možno dosiahnuť pre Božie kráľovstvo omnoho viac, než silou. Poznám mnoho verných kresťanov, ktorí sú už telesne veľmi slabí a chorí, ale ich duch je živý a ich modlitebný život (aj keď niekedy len na posteli), veľmi aktívny. Nelamentujú nad svojím stavom, biedou, ale vytrvale bojujú za svojich blížnych, za ich obrátenie sa a požehnanie. Naplňajú slová z Biblie, keď sa aj Jób uviedol začať meniť, keď volal za svojich priateľov (Jób 42,10).

Pri spoločných modlitbách je dobré aj to, že je medzi nami prítomný Pán Ježiš

a tak môžeme sami zažiť naplnenie Jeho radosťou a pokojom. Možno ste aj vy už niekedy cítili, že pri takýchto stretnutiach ste nabrali nové sily a mali ste chuť lietat', smútok sa kamsi stratil a váš duch sa rozradostil (Iz 40,31). Taký je náš Boh, On nás nikdy nenechá bez pomoci, vždy prichádza včas, aby sme prebývali v Jeho prítomnosti. Trojjediný Boh, ktorého tajomstvo za života asi nikdy nepochopíme, ale vierou môžeme uchopiť všetko, čo nám ponúka.

O modlitbe sa nebudem veľmi rozpisovať, nakoľko vy, čo tieto slová čítate, o nej viete určite veľa. Čo ma však naozaj veľmi teší, že tí vzácní bratia farári, ktorí sa začali pred desiatkami rokov schádzať na spoločné modlitby za svoju cirkev, prácu na Vinici a všetky ostatné aktuálne potreby, založili toto krásne spoločenstvo MoS, kde sme všetci bratia a sestry spojení v jednom duchu. Je to oveľa väčšia služba, než si to uvedomujeme, lebo neviditeľný Duch Svätý nás spája a tak sa modlitba rozpína v tej dimenzii, ktorú vnímame len vierou. Bolo to niekedy také predivné, že som mala na srdci nejaké veci, za ktoré som sa chcela pomodliť, a zrazu mi zavolała jedna sestrička a tak sme sa mohli modliť spoločne. Je úžasná vec aj takáto technika a tá nás spája naozaj nad naše chápanie.

Keď sa v našom živote teória premieňa na prax a my zažívame mnohé víťazstvá, keď boli modlitby vypočuté, to nás vždy posúva ďalej, aby sme nepoľavovali. Sú však aj prípady, keď sa Boh akoby odvrátil a naša chuť na modlitby zrazu vyprchá. V takej chvíli musíme pozdvihnúť svoje hlavy a začať chváliť nášho Pána za všetko, čo máme, a aj čo nemáme, tým porazíme úklady toho Zlého, ktorému sa vôbec nepáči, ak trávime čas s Bohom –

a naša viera sa posilní. Musíme si s bázňou uvedomiť, že Pán Boh nie je automat na napĺňanie našich požiadaviek, ku ktorému pristupujem len vtedy, keď niečo potrebujem, ale je to Zvrchovaný Boh, ktorého máme rešpektovať, oslavovať a velebiť. Nech nám pomôže Duch Svätý, aby naše modlitby boli v súlade s Jeho vôľou! Amen.

Rozhovor: o tom, ako prežívame spoločné modlitby

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme za dar modlitby, za to, že môžeme s Tebou hovoriť otvorene a priamo, že Ťa môžeme chváliť, velebiť a oslavovať za Tvojho Syna, ktorý nás vykúpil a tak sme sa stali Tvojimi deťmi. Prosíme za Ducha Svätého, aby nás viedol a dával tie správne slová, ktoré máme vyslovovať. Ďakujeme, že Ty konáš, ale nech sa vo všetkom deje Tvoja svätá vôľa. Amen.*

Alica Pipperová

Prosme za cirkevné zbory, nech sa posilňujú v láske skrze modlitby.

4. 8.

Zdieľanie majetku

Skutky 2,44-45

Tieto verše sú naozaj radikálne. Aspoň tak znejú. Pravda, Biblia bola písaná kuchynskou rečou a viete ako to je. Človek príde dvakrát neskoro a už počuje: „Vždy všetko zmeškáš.“

Keď čítame ďalej, vidíme, že sa stretávali vo vlastných domoch a Peter povedal Ananiášovi: „*Nemusel si predat*“, teda nie všetci predávali všetky majetky.

Napriek tomu vieme, že boli naozaj veľmi obetaví a taký Barnabáš predal a rozdal všetko. Dokonca aj ten Ana-

niáš so Zafirou boli štedrejší, ako väčšina z nás. Čím to bolo? Hlavne Duchom Svätým, ktorý rozlieva lásku do srdc. Tiež tým, že vtedy mnohí ľudia potrebovali podporu cirkvi, aby vôbec prežili.

Dnes je to iné. Máme sociálny systém. Nikto v našom okolí nehľadá. A tých pár, čo nemajú domov, nejako užíviame, keď dá viac ľudí po troche. Nemusíme z lásky rozdávať všetko. Navyše, Duch Svätý vedel, že Jeruzalem onedlho padne. Cirkev sa rozprchá po svete a majetok by jej to len sťažoval. My žijeme v inom čase.

Ale nebudem už „zmierňovať“ posolstvo. Aj keď nebývame v Jeruzaleme prvého storočia, pre každého platí (Jakub 2,15-17): ***Ak brat alebo sestra nemá odev a nedostáva sa im denný pokrm, a niekto z vás im povie: Chodte v pokoji, zohrejte a najedzte sa! ale nedáte im, čo potrebujú pre telo, čo je to platné? Tak aj viera, ak nemá skutkov, je sama osebe mŕtva.***

Vo svete sú kresťania, čo hynú hladom. Nedajú im prácu. A keď dajú, zaplatia zle. Preto existujú organizácie, ako Hlas mučeníkov, ktoré sa starajú o týchto ľudí. Môžeme im príspeť.

Samozrejme, aj na Slovensku máme možnosť pomôcť Diakonii: Domu na polceste v Slavkove a ďalším.

Ľudia dneška sú hladní inak – po vzťahoch. Mali by sme im ponúknuť spoločenstvo. Aj MoS je tu na to, aby sme dali ľuďom kus lásky na stretnutiach, alebo osobne. Modlime sa. Otvorme pritom srdcia Duchu Svätému a ten rozleje lásku v nás. Lásku jeden k druhému, ale potom aj k tým vonku, čo ju tiež potrebujú. Pavol vzrušene vyzýva: „**Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie,**

vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu“ (Rímskym 12,1).

Naša služba Bohu má byť rozumná. Svet však cirkvi vytyka dve veci: 1. Stále pýta peniaze; 2. Robí nerozumné veci.

Pritom Pán Ježiš od nás chce v prvom rade, aby sme nasýtili, navštívili, zaodeli... Samé rozumné veci, pri ktorých sa človek dáva. Svet rozumie láske, preto si váži matku Terezu.

Neminuli sme cieľ, keď máme viac nákladných slávností, ako pomoci núdznym? Neminuli sme cieľ, keď dávame viac prostriedkov a času do budov, ako do pomoci utrápeným? Neminuli sme cieľ, keď svet hladný po vzťahoch obchádza kostoly, lebo z nich vanie chlad a zvady namiesto lásky? Nehovorím, že sa kostoly nesmú stavať, ale Pán Ježiš požaduje, aby sme viac investovali do ľudí a vzťahov. Keď nám ostane čas a prostriedky, pokojne ich venujme aj na budovy.

To sú námety na modlitbu. Možno niekoho nahnevajú. Ale čítajme Evanjeľiá poriadne. Samozrejme, knihu Skutkov a zvyšok Novej zmluvy tiež. Čítajme, čo sa bude Pán Ježiš pýtať pri súde, aby sme boli pripravení.

Svedectvo: Ako mi Boh uzdravil srdce.

Rozhovor: Čo môžeme spraviť dobré ako cirkevný zbor, či skupinka MoS?

Posilňujme sa v konaní dobra z viery.

Prosme za Diakoniu a všetkých, čo pomáhajú.

Modlitba: *Ďakujeme, Ježišu, že si láskou. Ďakujeme, že chceš viesť životom Cirkev – Tvoje telo, aby konalo dobré skutky vo svete na Tvoju oslavu. Daj nám čo najpresnejšie vnímať Tvoje vedenie. Daj nám poslušné srdce. Amen.*

Peter Dubec

Zázraky a znamenia

Skutky 2,43

Keby sme položili jednu otázku, ktorá už určite padla mnohokrát, ako by sme si odpovedali? Otázka znie: „*Čo myslíme, že potrebuje zmeniť cirkev dneška, aby bola autentická, oslovujúca a prinášajúca život?*“

Ja na to odpoviem len veľmi jednoducho: Potrebuje Ducha Svätého, podľa pravidiel Ducha Svätého. Potrebuje slobodu, potrebuje „*bodnutia v srdci*“, potrebuje bázeň, potrebuje znamenia a zázraky, potrebuje vytrvalejšie a verné modlitby, vďaka a chvály, potrebuje ochotu dávať a potrebuje ochotu obetovať sa.

Všetko sú to viac-menej známe veci, vieme ich pomenovať, vyhľadať si príslušné verše z Biblie, ale ako sú tieto slová zjavné v našom živote a v živote nášho cirkevného zboru?

Minule som premýšľal, či Boh môže cirkvi, ktorá je cirkvou už len podľa mena, vziať tú milosť niest’ „*Božie kráľovstvo*.“ To by bolo hrozné, to by bol súd.

Riekol im Ježiš: Či ste nikdy nečítali v Písmach: Kameň, ktorý zavrhl staviteľa, stal sa uholným kameňom; Pán to urobil a je to divné v našich očiach! Preto vám hovorím, že odníme sa vám kráľovstvo Božie a dá sa národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie“ (Mat 21,42-43). Tieto slová síce Pán hovoril na adresu židov, ale je to na zamyslenie a výstrahu aj pre nás. Vážne: Nezavrhlí sme uholný kameň? Ako to vieme, ako to zistíme? No opäť raz to tu Pán Ježiš opakuje – po ovoci: „*Kráľovstvo sa dá národu, ktorý bude prinášať ovocie*.“

Vráťme sa späť k tomu, čo charakterizovalo novozmluvnú cirkev – aké to bolo ovocie:

- **Moc kázania** – v Duchu Svätom. Petrova reč bola taká, že „*ich to bolo v srdci*“, boli usvedčení, videli zrazu reálny stav svojho srdca, svojho hriechu a zloby, ale miesto zatvrdenia sa pýtali: „*Čo robiť, mužovia, bratia?*“;
- **Pokánie** – návrat k Pánovi, zmena myslenia, hodnôt, správania, postoja – celého života a srdca – a zotrvávanie v tom. Každý deň ráno vychádzame do dňa od Pánových nôh, tak ako každý deň vychádzame zo svojich domovov;
- **Bázeň pred Bohom** – viem, že som v blízkosti niečoho nadprirodzeného, čo vysoko presahuje moju racionalitu, moje chápanie. Uvedomujeme si, že takúto zmenu môže vypôsobiť len nadprirodzené stretnutie so živým Bohom, kde sa všetko mení – žiadna hypnóza, ani davová psychóza, či manipulácia. Boží čas *kairos* zasahuje ľudí;
- **Znamenia a zázraky** – to je pre nás niečo dosť nepredstaviteľné, zázrakov sa bojíme, dávame od takýchto prejavov ruky preč, odmietame ich, dokonca si to teologicky zdôvodňujeme tým, že niečo takéto sa dialo len za čias apoštolov a prvotnej cirkvi (čo nemá oporu v Písme). Bojíme sa extrémov, bojíme sa uveriť tomu, že by Pán takto konal aj dnes. Preto sú tolí naši evanjelici poviazaní, spútaní, zranení, ovládaní zlými duchmi, neuzdravení duševne, duchovne i telesne. Nik im neslúži, lebo to nik nevie, lebo sa bojíme. Bezmocná cirkev? Bezmocní farári? Úbohé stádo! Tragédia cirkvi. Prečítajme si „volebný“

program nášho Pána – Luk 4,18-19. Je to k dispozícii – prestaňme to ignorovať, ideme proti sebe.

Stanislav Kocka

Svedectvo: Ako ma Boh vyviedol z vlašného náboženstva.

Rozhovor: Ako je to so mnou a s nami? S naším zborom a skupinkou MoS? S ECAV?

Posilňujeme sa modlitbou za všetko, čo sme vnímali ako vlašné pri rozhovore.

Prosme za Cirkev, aby sa oživila. Tí, čo nie sú v spoločenstve s Kristom, nech ho získajú.

Modlitba: *Ďakujeme za Tvoje upozornenia, Pane Ježišu. Ďakujeme, že dávaš Božie kráľovstvo tam, kde je ovocie Ducha. Prosíme, veď nás k pokániu, aby sme boli súčasťou Tvojho Kráľovstva. Amen.*

18. 8.

Každodenne v chráme

Skutky 2,46

Keď počujeme slovo chrám, predstavíme si miesto, kde môžeme hovoriť o Ježišovi. Nielen môžeme, ale sa to aj patrí. Kto sa tam stavia ku Kristovi s nezaujmom, alebo dokonca s odporom, zažije kritiku.

Presuňme sa však do roku 33. Pár mesiacov po tom, ako predstavenstvo chrámu poslalo Spasiteľa na smrť. Prečo? Lebo im tam dobre vyčistil žalúdky a to viackrát. Povedal im dokonca: „**Zbúrajte tento chrám a za tri dni postavím nový – chrám svojho tela.**“

Tak Ho pribili na kríž. Mysleli, že budú mať pokoj. A zrazu počuli Jeho meno na svojom výsostnom území. Vie-

te si predstaviť, akí boli najedovaní? Veď sa stretávali s ľuďmi, ktorí už mali nového Veľkňaza. Nového kráľa.

Kráľa, ktorý však nie je z tohto sveta a preto nezrušil moc Veľrady kameňovať, ani moc Ríma ukrižovať. Apoštolom to teda hrozilo.

Do takéhoto chrámu prichádzali prví kresťania každý deň. Aj dnes sú kristovci, ktorí prichádzajú do mešity a hovoria o Ježišovi. Veď v Koráne sa o ňom hovorí tiež. Ale ak spomenú, že je Vykupiteľom a Božím Synom, začína byť zle.

Kam chodíme my? Do akého chrámu, ktorý nepatrí Ježišovi? Môže to byť obchodný „dóm“. Miesto, kde sa ľudia klaňajú predraženým veciam. Viem, že treba niečo kupovať a predávať, aby sme žili. Ale keď sa prekróčí istá hranica, je to zbožstvosťovanie tovaru, či peňazí. Tie sa zvelebujú aj v lotériách a podobne.

Alebo nejaká športová aréna. Ako ľudia uctievať športovcov. Samozrejme, treba športovať, keď človek v zamestnaní sedí. Aj ja mám rád šport. Ale fandanu sa vyhýbam, len občas si pozriem pekný gól zo záznamu, či špurt cyklistov. Dlhé pozeranie ničí srdce, vzťahy a hlavne modlitebný život.

Neoddeľujeme sa však od ľudí, ktorí chodia do týchto moderných „chrámov“, hoci ich úcta Bohu je tým umenšená. Našou úlohou je predviesť im Božiu moc, ako to robili apoštoli. Práve v tomto nepriateľskom chráme uzdravili chromého a určite urobili aj viac znamení.

Čo urobil Pán Stvorenia v mojom živote? Ak to ukázať ľuďom, čo zbožstvujú veci? To sú otázky pre nás.

Majme ako cirkev program pre týchto ľudí. Ukážme im radosť z Kristovho víťazstva, alebo z drahocennej perly, ktorou je spasenie. Priniesme im uzdravenie

vzťahov, z trápenia na duši, či duchu. Na to sme povolaní.

Samozrejme, najprv sa modlime. Aj Ježiš sa najprv modlil. Aj apoštoli. Nech to však nie sú nasilu vyslovené frázy, ale modlitba priamo zo srdca, do ktorého Duch Svätý rozliat lásku.

Svedectvo: Ako ľudia prijali moje svedectvo.

Rozhovor: Žijeme s očakávaním zázraku, keď budeme hovoriť ľuďom Evanjelium?

Posilňujme sa modlitbou. Aby Boh konal v našich životoch veľké veci a aby boli základom misie.

Prosme za každého kresťana. Nech žije z Božích zdrojov, aby mal z čoho rozdávať.

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že nás posielaš na nebezpečné miesta. Ďakujeme, že s útokmi od ľudí prichádza viac Tvojej lásky a radosti. Prosíme, daj nám zažiť Tvoje uzdravenie a odvahu hovoriť o ňom pred svetom. Amen.*

Peter Dubec

25. 8.

Lámanie chleba po domoch

Skutky 2,46

Večera Pánova patrí do spoločenstva. Spoločenstvo však nie je množstvo, ale kvalita. Sme občania sveta. Je to však spoločenstvo, ktoré má miliardy členov? Veď s väčšinou ľudí nemáme žiaden vzťah. V prvej Cirkvi však vidíme opak – lámanie chleba po domoch, teda malé skupinky ľudí s hlbokým vzťahom. Stretávali sa síce v chráme, no Večeru Pánovu mali v malých spoločenstvách, s rodinnou atmosférou. Kde nájdeme odpoveď, prečo?

V Písme. Pán Ježiš Kristus mal určite 500 učeníkov (tolkým sa po vzkriesení zjavil), alebo mohol pozvať aspoň 120 (ako pred Letnicami). On však lámal chlieb iba s dvanástimi. Prečo?

Prvé Evanjeliá hlásajú vzťah so Starou zmluvou. Večera Pánova je pokračovaním Paschy. Tam večerala jedna rodina, alebo keď bola malá, prizvali tolko susedov, aby zjedli celého baránka. (Pravda, dnešný Baránok – Ježiš je nekonečne veľký, tak nebude problém, aby ho jedli mnohí. Aj tisíc v kostole. **Nechcem teda robiť paniku, že je dnešná Večera Pánova zlá**, ale musíme skúmať Písma, aby nás poučili.)

Jánovo evanjelium je nám najbližšie, lebo ho písal okolo roku 90, keď už Cirkev bola viac „európska“, než židovská. Tam sa dozvedáme ďalšiu dôležitú vec. Apoštol neopisuje rituál, ale dokonalú lásku (Ján 13 a ďalej).

Áno, **Boh je láska**. Rituály sú dočasné, ale láska večná. A tú lásku prejavuje liečením. Liečením vzťahov. Učeníci – chorí pýchou – sa hádali: „*Ja som najdôležitejší, Ja najlepší, Ja najväčší!!! Ja budem vládnuť nad ostatnými.*“ A Pán Ježiš si kľakol a začal robiť prácu otroka – toho posledného. To nebol rituál. Robiť umývanie nôh ako nejaký skutok zákona je nezmysel. Pán Ježiš tu vyjadroval postoj srdca. Vieru v Boha, ktorý je dokonale veľký, ale skláňa sa najnižšie a tak uzdravuje z pýchy.

Uzdravoval aj duchovne. Viedol rozhovory. Modlil sa veľmi konkrétne za ľudí, ktorí boli s Ním. Hovoril im prorocktá, čo sa má stať a prečo je to Božou vôľou. Počas Večere Pánovej sa udialo veľmi veľa vecí, ktoré sa týkali ich bezprostredného života. Nebol to len opakovaný rituál. Aj tie sú dobré, ale bez konkrétnych skutkov lásky, osobného uzdravenia, či duchovného

usmernenia sa aj to dobré z rituálov vytráti. Koľko ľudí hovorí, že táto sviatosť by nemala byť tak často? Keby počas nej zažili viac Krista do svojho života, vážili by si ju viac.

Nie som architektom Cirkvi, nepoznáam odpoveď na otázku: „*Ako ďalej?*“, ale možno by bolo dobré pre začiatok po Večeri ostať s pár ľuďmi na modlitbách a vzájomnom povzbudzovaní...

Na druhej strane som vo vedení MoS a tak vyzývam: Modlime sa za stále prebiehajúcu reformáciu, teda stále hľadanie koreňov, lebo reformácia nie je experimentovanie, ale hľadanie pôvodného prameňa v Biblii. Nech sú pozhnaní vedúci Cirkvi a nech ich Boh vedie pri dobrých rozhodnutiach a nech chráni reformáciu. Nech chráni čistú vieru a život v Kristovi. **Svedectvo:** O uzdravení pri modlitbách v domácnosti.

Rozhovor: Ako robil Pán Ježiš a apoštoli lámanie chleba – napríklad v Emauzách? **Posilňujme sa** modlitbami, povzbudením, napomínaním, vzájomnou pokorou...

Prosme za každého kresťana. Nech žije v hlbokom vzťahu s Bohom a Jeho deťmi. **Modlitba:** *Ďakujeme, Pane Ježišu, že si sa ponížil, aj keď si nekonečne vyvýšený. Ďakujeme, že chceš mať s nami hlboký a široký vzťah; že môžeme zažiť Tvoju lásku, keď každému z nás hovoríš do života skrze Tvoje telo – cirkev. Amen.*

Peter Dubec

1. 9.

Jednomyselnosť

1. Petra 3,8-12

Každý z nás si zvykneme dávať ciele a robíme všetko preto, aby sme ich dosiahli. Alebo sa o to aspoň snažíme. Či už sa naše ciele, plány a túžby týkajú ro-

diny, súkromia, alebo zahŕňajú službu, povinnosti a vzťahy. Pozrime sa spolu s Pavlom, aké „ciele a méty“ nastavuje filipským kresťanom.

Po tom, ako opisuje svoj vzťah k zboru vo Filipis, ako vyznáva, že sa za nich modlí, povzbudzuje ich slovami: „*A za to sa modlím, aby sa vaša láska vždy viac a viac rozhojňovala v pravom poznaní a v každej skúsenosti*“ (Flp 1,9).

Dáva veľký dôraz na praktickosť kresťanského života, v ktorom sa odráža Kristus. Ich, ako aj naša láska sa má:

1. **rozhojňovať** – má „*rásť*“ v „*pravom poznaní*“ – potrebujeme sa o Bohu učiť, spoznávať Ho, skúmať, študovať Jeho Slovo, aby sme sa nedali oklamať;
2. „*v každej skúsenosti*“ – v praktickom, reálnom živote.

Preto Pavol po týchto slovách filipských kresťanov vyzýva – „*Len nažívajte tak, ako je hodné evanjelia Kristovho.*“ „*Len žíte tak, aby – či keď prídem a vás uvidím, či keď som vzdialený – počul som len to o vás, že stojíte v jednom Duchu a spolu ako jedna duša bojujete za vieru v evanjelium.*“

Tu použitý grécky termín „*nažívať*“ v jeho prvom význame znamená „*viest občiansky život*“ podľa zákonov mesta. To znamená žiť praktický život v spoločnosti podľa hodnôt Božieho slova. Pavol ich záväzne vyzýva – „*keď budem o vás počuť, keď sa dopočujem od iných, ako žijete... či už budem tu, alebo budem odcestovaný.*“ Ináč povedané: „*aký chýr, aký obraz kresťanstva vydáva váš praktický život, vaša skúsenosť, vaše hodnoty, postoje, vaše slová a reakcie? Čo sa dopočujem? Aké ovocie je z vášho života?* Pretože to sa nedá oklamať? V kostole, na biblických stretnutiach si môžeme porozprávať

zbožné frázy, kostol to znesie, ale aká je realita života tam, kde nás nik nevidí?

Svoj kresťanský život sa rozhodujeme žiť podľa dvoch možností:

1. **podľa seba, svojich túžob, snov a plánov;**
2. **podľa Evanjelia**

1. **Podľa seba.** Keď my, kresťania, žijeme podľa tela, nedokážeme si nájsť k sebe cestu a žijeme telesne, podľa svojich sebeckých túžob a prianí. **Božie meno a Božie záujmy sú pre nás frázou a pojmami – nie sú pre nás prioritou.** Pavol to pomenúva v druhej kapitole: **„nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti“** (Flp 2,3).

– **hašterivosť, ctižiadosť a márna sláva** – sú úhlavní nepriatelia jednoty a harmónie v cirkvi. Aké ľahké je „rozdeliť a rozhádať sa.“ To je to najmenšie, keď dovoľíme vlastnej ctižiadosti, egu a ješitnosti, aby prevládla. V čom sme vlastne my, kresťania, iní od tohto sveta? čo nás teda rozlišuje? **POKORA!**

2. Život podľa Boha a Jeho princípov – pokora: **„radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba, a nehládajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných“** (Flp 2,3-4). A vzorom je pre nás Pán Ježiš. **„nažívajte tak, ako je hodné evanjelia Kristovho“, - Nažívajte – ako? „veďte život“**

– máme nažívať, nie ako-tak „prežívať“ zo dňa na deň. Naše životy musia byť prvé zmenené Evanjeliom, pretože tento svet potrebuje vidieť živého Krista v Jeho cirkvi! Veď „bojujeme za vieru v Evanjelium“, ktoré je jediné **„mocou Božou na spasenie“** (Rim 1,16).

„aby ste tak boli schopní rozoznávať, čo je hlavné, a boli ste čistí a bez úhony na deň Kristov, naplnení ovocím spravodlivosti skrze Ježiša Krista na slávu a chválu Božiu“ (Flp 1,10-11).

Stanislav Kocka

Svedectvo: Ako prišiel do môjho života Boží pokoj a láska, keď som sa vzdal/a sebastrednosti.

Rozhovor: Sme ochotní dať seba na druhé miesto – za Krista?

Posilňujme sa svedectvom, že je lepšie, keď **„Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus“** (G 2,20).

Prosme za vzťahy v Cirkvi. Nech sa podriaďujeme Duchu a Ten nás spája.

Modlitba: Ďakujeme, Bože, za Ježiša a Cirkev. Ďakujeme, že môžeme s Kristom umierať svojej sebastrednosti a držať ju na kríži, lebo vtedy vnímame Tvoju lásku, radosť a pokoj. Prosíme, veď každého z nás cestou pokory a prvej lásky, aby cirkev prekvitala. Amen.

8. 9.

Plesajúce srdce

Efezským 5,19-20

Čítajme spolu nahlas: **„Hovorte medzi sebou v žalmoch, hymnách a duchovných piesňach, spievajte a plesajte Pánovi srdcom. Dobrorečte stále za všetko Bohu a Otčovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.“**

Buďme k sebe úprimní. Ľudia okolo nás (a teraz hovorím o cirkvi) nám dávajú viac príležitostí na hnev, rezignáciu, frustráciu, zatrpknutosť či iné negatívne pocity, ako na vďačnosť, radosť, dobroprajnosť či pokoj. Skôr v duchu nadávame, preklíname a „kujeme pikle“, ako dobrorečíme a „plesáme srdcom.“

Prečo a ako mať pri tom všetkom zle okolo nás a v nás „postoj vďačnosti“ a „plesajúce srdce“? Prečo by to od nás mal Boh očakávať? Prečo to prikazuje, keď vie, že to nedokážeme, alebo lepšie povedané nechceme? A už vôbec nie príkazy tohto typu, aké adresoval Pavol zboru do Tesaloník vo svojom prvom liste: **„Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi“** (Tes 5,18). Naozaj „za všetko“? Za každých okolností? Áno. Pretože takýto postoj pokornej vďaky a chvály, absolútneho odovzdania okolností a prežívania do neomylných Božích rúk je Bohu milý a uvoľňuje Božiu moc.

A preto ďakujem Pánovi, že modlitby svätých vypočúva aj takým zvláštnym spôsobom, že odhaľuje všetko, čo sa teraz deje v našej cirkvi od vrchnosti až po každého jednotlivca. Ako môžem ďakovať Bohu, že vládne taký chaos, bezuzdnosť, zneužívanie periodík, navádzanie na zlo a bezcharakternosť? Áno, mám postoj vďaky, lebo Pán práve v tomto vypätom čase odкрýva charakter, ukazuje, kam až siahla diabol, odкрýva skutočnosti, že sa viacerí nešťátia naozaj úplne ničoho, že slová Písma sa menia na frašky, že ovocie, ktoré zbierame za posledné roky, tak zhnilo, takže každý len trochu súdny človek radšej ujde preč. Veď naoč nám je „chrbová kosť“, keď máme pozície, moc a vplyv?!

Toto ale nie je postoj nejakej škodoradosti alebo zadostučinenia. Taká „satsanská“ radosť nech je od nás vzdialená, pretože je to obyčajný diablov trik pýchy a povyšovania.

O to viac sa modlime aj v tejto situácii za to, aby nám Boh dal silu a moc Ducha Svätého **„dobrorečiť Pánovi“** aj za tieto ťažké situácie. Či bude náš postoj Boží

alebo ľudský, bude do veľkej miery závisieť od toho, čím si naplníme svoju myseľ a čomu vo svojom srdci uveríme. Práve preto musí do našej mysle prúdiť **„Božie slovo, žalmy, duchovné piesne, chvály.“** Práve pre to, čím prechádzame, či v cirkvi, či v osobných životoch, sa musíme ponoriť do hĺbky Božieho slova a premýšľať, rozjímať, nechať sa viesť Pánom. Poznáme dobre slová prvého žalmu, potrebujeme si ich ale prežiť: **„Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožníkov, na ceste hriešnikov nestojí a v kruhu posmievačov nesedí, ale v zákone Hospodinovom má záľubu, o Jeho zákone rozjíma dňom-nocou. Bude ako strom zasadený pri vodných tokoch, čo načas dáva ovocie a jeho lístie nevädne; a všetko, čo robí, sa vydarí“** (Ž 1,1-3).

Takýto postoj dokáže mať ale len človek, ktorý je naplnený Duchom Božím. Presne tieto slová zdôrazňuje apoštol Pavol tesne predtým, ako nám „prikazuje“ mať postoj chvály, vďaky a „plesajúceho srdca“: **„Neopíjajte sa vínom, v ktorom je rozpustilosť, ale buďte naplnení Duchom“** (Ef 5,18).

Prajem nám postoj „plesajúceho srdca“, postoj istoty, že Pán má každú situáciu pevne vo Svojich rukách, že Jemu sa nič nevymklo spod kontroly a že ON je ten prvý, ktorému na svojej neveste – Cirkvi záleží rovnako, ako na každom jednom z nás. Zachovajme si správny prístup a prosme o plnosť a moc Ducha Svätého. A ON sa oslávi.

Stanislav Kocka

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol radosť sa v nepríjemnej, nebezpečnej, či zlej situácii.

Pokračovanie na strane 19.

Čaše plné tymianu

Zjavenie 5,8

Evanjelický a.v. farský úrad
044 45 Rankovce 21

Prihláška na Biblicko-rekreačný týždeň v Herľanoch 8. – 12. 10. 2018

OBJEDNÁVKOVÝ LÍSTOK – NÁVRATKA:

Priezvisko

a meno:

adresa:

ulica:

PSČ, mesto:

rok narodenia:

telefón:

podpis:

Objednávka	raňajky 2,00 €	obed 4 / 2,5 €	večera 3 / 1,50 €	ubytovanie 10,00 €
pondelok	xxx	xxx		áno – nie
utorok				áno – nie
streda				áno – nie
štvrtok				áno – nie
piatok			xxx	xxx

AKO VYPLNIŤ OBJEDNÁVKU:

strava – celá porcia: číslom 1
 polovičná porcia: číslom ½
 bez jedla (porcie): číslom 0

ubytovanie – zakrúžkujte správnu odpoveď

Iné poznámky (napr. diéta):

TÚTO PRIHLÁŠKU ODOŠLITE

Ev. farský úrad, 044 45 Rankovce 21 alebo mailom na: rankovce@ecav.sk

Program BRT MoS, Herľany 8. – 12. 10. 2018

Čaše plné tymianu Zjav 5,8

... my však budeme usilovní na modlitbách a v službe slova.
(Skutky apoštolov 6,4)

pondelok 8. 10.

14.00 – 16.00 – registrácia

16.30 **otváracie bohoslužby**

18.00 – večera

18.45 predstavenie sa účastníkov,
večerná pobožnosť

utorok 9. 10.

7.30 – raňajky

8.30 ranná pobožnosť

10.00 prednáška **Modlitba ako prejav
viery kresťana – Monika Beňová**

12.30 – obed

16.00 modlitebné skupinky

17.30 – večera

18.45 večerná pobožnosť

19.30 film

streda 10. 10.

7.30 – raňajky

8.30 ranná pobožnosť

10.00 prednáška **Vývoj modlitby
v kresťanstve a v liturgii –
Katarína Valčová**

12.30 – obed

17.00 misijné bohoslužby – Vranov nad
Topľou

20.30 večerná pobožnosť

štvrtok 11. 10.

7.30 ranná pobožnosť s Večerou
Pánovou

8.30 – raňajky

10.00 prednáška **Modlitba Pánova –
Branislav Kováč**

12.30 – obed

16.00 semináre

**I. Modlitby v náboženstvách sveta –
Branislav Kováč**

**II. Sila modlitieb rodičov –
Anna Činčuráková Tipulová**

17.30 – večera

18.45 večerná pobožnosť

19.00 večerný program svedectiev

piatok 12. 10.

7.00 – raňajky

7.45 ranná pobožnosť

8.30 prednáška: **Modlitebník v cirkvi
a vo svete – Igor Mišina**

10.30 uzavretie biblickorekr. týždňa

11.30 – obed

Informácie:

Drahí a milovaní, opäť pre vás pripravujeme náš biblicko-rekreačný týždeň v našich Herľanoch s Božím slovom, modlitbami a vzájomným spoločenstvom. Tu sú základné a predbežné informácie, prihlášku odstrihnite a pošlite podľa svojho záujmu čo najskôr.

Ako to možno urobiť: poštou s vyplnenou prihláškou, alebo ešte lepšie mailom na adrese: rankovce@ecav.sk (elektronickú prihlášku si stiahnite zo stránky www.modlitby.sk). Prosíme, neprihlasujte sa telefonicky, iba v nutných prípadoch. Pri mailovom prihlásení treba počkať na spätnú odozvu od nás (je to istejšie). Prosíme, prihlasujte sa od 1.9.2018 do 1.10.2018 na adrese:

Evanjelický a. v. farský úrad

044 45 Rankovce 21,

alebo mailom:

rankovce@ecav.sk

Ubytovanie bude v budovách Gejzír a Branisko, obidve cena 19,- € so stravou na deň/osobu, 16,- s pol. stravou. (celé: 76,- / 64,-)

Poplatok prosíme zaslať dopredu – polovicu na číslo účtu MoS ECAV:

SK31 0900 0000 0001 8266 7032.

Ako variabilný symbol použite vaše PSČ (aj pre spoločnú platbu viacerých).

Peniaze neposielajte na adresu do Rankoviec, ale iba na účet.

V návratke vyznačte, ak máte nejaké špeciálne želanie, najmä diétu, či spoločné ubytovanie. V kuchyni sa nám snažia vychádzať v ústrety (bežne varia bezlepkovo, šetriacu diétu, vegetariánsku).

Odchody autobusov z Košíc (cesta trvá 45 min.):

6.05; 6.20; 11.05; 12.40 (s prestupom v Bidovciach); **14.25; 15.25; 16.45; 18.35; 20.30** (stav aktualizovaný). Autobus. stanica v Košiciach je v blízkosti železničnej na Staničnom námestí, nástupište č. 33. Vystúpite v Herľanoch na zastávke, za ňou v parku uvidíte stredisko TUKE, kde bude naše stretnutie.

Ak by prihlásený zo závažných dôvodov **nemohol prísť**, nech to oznámi aspoň deň vopred nám na tel. č. 0918/828307, alebo: rankovce@ecav.sk. Vyhneme sa tak nedorozumeniam pri organizácii. V opačnom prípade nebudeme môcť vrátiť celý poplatok (najmä za stravu).

Tešíme sa na spoločné stretnutie s vami!

Ďakujeme za Vaše modlitby.

manželia Ľuboslav a Monika Beňovci

Rozhovor: Podľa čoho sa správame? Podľa Božieho slova, alebo podľa rôznych posmievačov a ohováračov?

Posilňujeme sa radostným rozhovorom o pekných veciach v Božom slove.

Prosme za vyučujúcich v cirkvi: od vedúcich v besiedke, cez farárov, až po profesorov a ostatných – aby z nich vyžarovala radosť z Božieho slova a mali jasné svedectvo zo života.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za Bibliu, za krásne svedectvá, žalmy, hymny v nej. Daj, nech nám je zdrojom radosti, pokory a smerovníkom dobrého života lásky. Amen.*

15. 9.

Úprimnosť vo viere a v celom živote

Filipským 2,15

Ľudia sa obyčajne navzájom pozorujú a hodnotia vzájomné správanie a nazívanie. Tak vzniká tzv. image – tvár človeka medzi ľuďmi. Hovoríme, že človek je smelý, bojazlivý, usilovný, lenivý, nadaný, šikovný remeselník, že má umelecké sklony, že je prefikáný a klamár, alebo jednoduchý a úprimný... Niektoré vlastnosti považujeme za lepšie, iné za horšie. Niektoré sú príkladom hodným nasledovania, iné zase výstrahou. Toto hodnotenie začína už v rodine, potom v škole, na pracovisku, v spoločnosti, v cirkvi, národe.

Tomuto hodnoteniu sa nevyhnú ani kresťania. Ba skôr naopak, kresťania sú viac sledovaní, bývajú do nich vkladané väčšie nádeje. Apoštol si dokonca myslí, že kresťania sa javia ako jasné hviezdy uprostred temnoty tohto sveta.

Niekedy zvykneme hovoriť, že svet je zlý, že morálka upadá, ľudia si nevážia

pravdu, spravodlivosť, čestnosť, vernosť, láskavosť, dobrotu a najmä aj úprimnosť. Apoštol nám tento náš pohľad potvrdzuje. Ani v jeho dobe to nebolo ináč. Ten úpadok začal vlastne hneď po vyhnaní človeka z raja. Spolunažívanie začalo síce zbožnosťou, prinášaním obetí Bohu, ale pokračovalo bratovraždou. A neúprimnosťou.

Ľudia niekedy dokonca obviňujú Pána Boha, Stvoriteľa, že s tým nič nerobí. Apoštol nás dnes prekvapuje zvláštnym upozornením. Hovorí, že Pán Boh už niečo pre zmenu k lepšiemu urobil. Predovšetkým to, že Svojho Syna dal, aby nik, kto verí v Neho, nezahynul... Ale potom aj tým, že ustanovil cirkev, spoločenstvo veriacich v Ježiša Krista. Nás. Ustanovil nás, aby sme boli v temnote sveta svetielkami. Orientačnými bodmi. Ozdobou vesmíru. Aby sme rozjasňovali tú temnotu. Tak nám to povedal aj náš Pán a Spasiteľ: **Vy ste svetlo sveta!** Jasné hviezdy vo vesmíre. To sme my, to máme byť my. Máme svietiť **uprostred tohto prevráteného pokolenia**. Namiesto beďákania nad tým, aký je svet zlý, máme byť jasnými hviezdami uprostred tohto pokolenia.

A čím máme svietiť? Čo je tým svetlom, ktoré iní vnímajú a za ktorým idú? Reč je o úprimnosti. Dnes sa tomu hovorí aj „transparentnosť“, prehľadnosť, byť ľuďom na očiach, hovoriť pravdu, odmietnuť lož, rozdávať lásku, odmietnuť sebecko. Nič neskrývať, nerobiť tajne. Verejne vyznávať svoje hriechy, zlyhania, nedostatky, nepretvarovať sa.

Úprimnosť je dôležitá vlastnosť viery v Ježiša Krista. Ľudia bývajú najviac sklamaní, keď objavia u kresťanov pokrytecko, pretváрку, falošnú zbožnosť.

Prosme dnes za svetlo v duši, aby sme mohli svietiť uprostred tohto prevráteného

ho pokolenia. A keď nám hasne, vieme kde je zdroj svetla.

Rozhovor: Čo si ľudia dnes myslia o kresťanoch, čo o nás hovoria, v čom sme príkladom a v čom nie. Čo je príčinou toho, že často ani deti nenasledujú vo viere rodičov. Čo robiť, aby sme boli úprimnejší?

Modlitba: *Otče náš nebeský, ďakujeme za dar života a za všetky dobré vlastnosti, ktorými si nás vystrojil. Odpusť prosíme, že sme mnohé veci stratili, zanedbali, že často nám chýba práve úprimnosť. Prosíme, obnov nás v cirkvi i doma, obnov naše kresťanstvo, aby sme znovu zasvietili uprostred tohto prevráteného pokolenia. Amen.*

Jozef Grexa

Posilňujeme sa odpúšťaním a milosťou, aby sme vedeli byť úprimnými.

Prosme za cirkevnú tlač a médiá, aby boli viac a viac pravdivé a motivujúce k úprimnosti.

22. 9.

Modlitby cirkevného zboru a ich obsah

Skutky 12,5-11

Cirkevný zbor sa horlivo modlil k Bohu za neho. Dnes by sme možno čakali od cirkevného zboru niečo iné. Predovšetkým nejakú aktivitu. Niektorí by hľadali konexie na najvyšších miestach, iní by zorganizovali skupinku, ktorá by sa odvážila ísť priamo za kráľom a prosiť o milosť, iní – radikálnejší – by organizovali protestné akcie pred kráľovským palácom, na ktoré by pozývali čo najviac ľudí. Niektorí by dokonca hľadali možnosti vyslobodenia násilím – prepadnúť stráž a Petra vyviesť z väzenia.

Raz som viedol biblickú hodinu v jednom cirkevnom zbore. Téma bola o modlitbe cirkevného zboru. V rámci diskusie sa ohlásil jeden brat s tým, že sa mu táto biblická hodina nepáči z jedného dôvodu: že nabáda a podnecuje k pasivite. *Cirkevný zbor by mal byť podľa neho aktívny, mal by robiť rôzne aktivity a modlitba by mala byť až na konci všetkého snaženia. Prvá je aktivita – až potom modlitba. Že modlitba je vlastne len pre bezmocných alebo pohodlných, ktorým sa nechce robiť. A že patrí do „komôrky srdca“, teda do súkromia, že to je evanjelické.* Bola to zaujímavá diskusia so záverom, že modlitba je vlastne aktivita a to dokonca prvoradá aktivita a to ako u jednotlivca, tak aj v rámci cirkevného zboru.

Spomínam si, že v rámci MoS sme sa usilovali vytvárať v cirkevných zborech malé modlitebné skupinky, ktoré by sa modlievali okrem iného aj za priebeh bohoslužobného života. A zažil som takú skupinku v jednom cirkevnom zbore. Prišli do kostola pol hodiny pred službami Božími. Modlili sa za účasť ľudí, potom za účastníkov, predovšetkým za prítomnosť Ducha Svätého, za kazateľa... Vtedy som si povedal: *To je ono. Tak by to malo vyzerat' v každom cirkevnom zbore. Modlitba je prednostne dôležitá aktivita cirkevného zboru.* V tom máme ešte čo robiť.

Niektorým (a obávam sa, že mnohým) stačia v kostole liturgické modlitby. Iste, aj tie majú svoj význam. Ibaže to nie je všetko. Piaty verš nás povzbudzuje k väčšej modlitebnej aktivite.

Pokiaľ ide o obsah, máme venovať väčší priestor aj modlitbám za prenasledovaných a väznených kresťanov v celom svete. V našej krajine máme už

takmer 30. rokov náboženskú slobodu, ale vo svete je mnoho veriacich, ktorí sú aj dnes prenasledovaní, väznení. O mnohých sme informovaní aj podľa mena. Dávajme im v našich modlitbách väčší priestor, prihovárajme sa za nich horlivo v pevnej dôvere. V tých osobných, aj v modlitbách cirkevných zborov. Pamätajme, že náš Boh aj dnes koná rovnako, ako vtedy. Petrov zážitok je trvalou inšpiráciou a podnetom pre modlitebný život aj cirkevného zboru.

Pripomeňme si aj slová nášho reformátora o význame modlitby: *Pán Boh nám dáva všetky veci aj bez nášho modlenia, dokonca aj tým, ktorí sa nemodlia, ale my sa modlíme preto, aby sme to vedeli a aby sme Pánu Bohu za to všetko ďakovali.*

Rozhovor: O modlitebnom živote v našom cirkevnom zbore, o význame a zmysle a potrebe modlitby, o modlitbách za prenasledovaných kresťanov.

Modlitba: *Otče náš nebeský, sme pred Tvojou tvárou a myslíme v našich modlitbách aj za tých, ktorí pre vieru v Ježiša Krista sú prenasledovaní a väznení. Ďakujeme, že si s nimi aj v ich súžení, vyslobodzujes a posilňuješ. Amen.*

Jozef Grexa

Posilňujme sa svedectvami, že s modlitbou ide práca lepšie.

Prosme za Modlitebné spoločenstvo a všetky modlitebné skupinky v cirkevných zboroch.

29. 9.

Hlásanie evanjelia cez Ježiša, pokánie a prijatie Ducha

Sk 2,36-38

Aj vás bodlo to slovo o ukrižovaní Ježiša v srdci? Ak áno, ste na správnej

cestě. On za nás zomrel, aj keď sme o to ešte ani nestáli a tak nás zachránil pre večnosť. Je dobré, keď nami evanjelium otrasie. Ak ho prijmeme do svojho života, sme ako tí, čo sa zrazu pýtajú: „**Čo máme, robiť, bratia?**“ Evanjelium nás naštartuje na plný plyn. Zrazu sme nabití energiou, nadšením a objali by sme celý svet! Robíme pokánie zo starého spôsobu života, bolí nás, ako sme žili predtým, hoci sme boli presvedčení, že žijeme dobre a správne, ale po tom, ako nám spadnú šupiny z očí, ako Saulovi, keď tri dni po oslepnutí znova videl, javí sa nám všetko inak. Na čo sme boli hrdí, za to nás prepadne hanba a na čom nám najviac záležalo, sa zrazu stáva smetím. Sme ako človek, ktorý našiel tú vzácnu perlu a utekal, všetko predal, len aby ju získal. Takto musíme prijímať zvesti o Ježišovi, o Jeho obeti a o tom, čo to pre nás reálne znamená. Ak upriamime svoj zrak na Neho, nebudeme už vidieť zbytočné veci, ktoré nás len zaťažujú a oddeľujú od Boha. Po pokání prichádza krst, teda utopenie svojho starého Ja (viď verš 38). Vtedy sa človek vedome vzdáva Adama a prijíma Božie vedenie. Preto sa v prvej cirkvi krstilo po prijatí Pána Ježiša do srdca, lebo tento akt potvrdzoval to, že Kristus sa stal pánom jeho života. Neskôr len cirkev z praktických dôvodov zaviedla krst detí. Potom je dôležité aj to, aby veriaci prijal Ducha Svätého, lebo bez Neho nemožno viesť duchovný boj. O tomto sa v našej cirkvi nahlas veľmi nehovorí, síce si občas pripomíname, že je to tretia Božia osoba, ale sa bojíme to hlbšie skúmať a možno súdime tých, ktorí to berú naozaj vážne a túžia po pokrstení Duchom Svätým, po ktorom môžu byť aj Jeho prejav: napr. hovorenie nebeským jazykom,

prorokovanie apod. Ale Slovo Božie nás k tomu nabáda, lebo len hovoriť o Duchu Svätom pre úplný duchovný život nestačí. Možno sa toho bojíme, čo sa stane, ak budeme tomu poslušní, ale vďaka Bohu, že On je taký suverénny, že rozdáva Svoje dary z ľubovôle a to každému, kto o to naozaj stojí. Cirkev bez Ducha Svätého je ako auto bez benzínu, síce pekné, ale nefunkčné. Môže byť krásne umyté a navoskované, ale jazdiť nemôže. Je na nás, či Ducha budeme chcieť naozaj prijať, alebo o tom budeme vedieť len z počutia.

Ak naplníme všetky tri podmienky (obrátenie sa, pokrstenie a prijatie Ducha Svätého), staneme sa takými kresťanmi, ktorí budú smelo hovoriť evanjelium na záchranu druhým. Nemusíme absolvovať žiadne manažérske kurzy, stačí poslušnosť Božiemu Slovu a Jeho vedeniu. On nám dá správne slová, pripravi vhodnú situáciu a nám stačí, ak budeme poslušní Jeho vedeniu. Možno sa aj vám už stalo, že ste hovorili také Božie

slová, až ste sa úprimne čudovali, odkiaľ to máte!?! To je Duch Boží, ktorého nám Pán Ježiš zaslúbil ako Radcu a Pomocníka. Boh nechce, aby sme niečo konali sami, On nás len chce použiť pre Svoje kráľovstvo. Prosme, aby sme sa stali takými kresťanmi, ktorí potešia Božie srdce. Amen.

Rozhovor o tom, čo pre nás znamená obrátenie sa, krst a prijatie Ducha Svätého.

Modlitba: *Pane Ježišu, ďakujeme, že Ty si bol poslušný Otcovi a všetko si dokončil na kríži, aby sme my žili. Ďakujeme, že evanjelium nás zmenilo a navrátilo k Bohu. Prosíme Ťa, Duchu Svätý, naplň nás, aby sme žili radosný duchovný život v plnosti! Amen.*

Alica Pipperová

Posilňujme sa modlitbami a svedectvom o práci Ducha Svätého v nás.

Prosme za krstných rodičov – nech vnímajú svoju zodpovednosť a vedú zverené deti do živého vzťahu s Kristom.

NEMÁM ČAS!

Keď pozývam ľudí do modlitieb, do príhovorov, do pôstov, často počujem odpoveď: „Na to, žiaľ, nemám čas.“ V poriadku, rešpektujem to, ale chcem ti položiť otázku:

„Na čo teda ten čas, ktorý ti bol každý deň darovaný, mínaš?“

- Na prácu, aby si sa mal lepšie, zabezpečil svojich blízkych a doprial si? Iste, pracovať je dôležité, ale nie je niekedy čas aj toto dať na Boží oltár, keď vidíš, že sa Boží dom rúca?
- Na svoje koníčky, oddych, iné povinnosti, televíziu... ty vieš najlepšie, do čoho investuješ svoj čas. Ale koľko ti ho reálne ostáva na to, aby si v tichu a túžbe srdca trávil čas pred Bohom, hľadal „Jeho tvár“, kým sa ti chce dať nájsť? Koľko času denne si oddeľuješ, aby si bol v Jeho slove a rozjímal nad ním „vo dne, v noci.“ To nie je len úlohou farárov (koľkí z nich to robia? Veď práve oni zlyhávajú!) Ty si pred Bohom za to rovnako zodpovedný.

Čo sa teda ešte musí stať, aby si si našiel čas na to podstatné? Vysedávanie na sociálnych sieťach, a neustále vypisovanie príspevkov, čítanie zbytočných článkov, rozčuľovanie sa nad ľuďmi. Na to čas je. A pritom je Božia cirkev v ruinách, kňazi a biskupi sa navzájom nenávidia, jeden na druhého miesto žehnania vyťahuje špinu a neštíti sa ani praktík 3.cenovej skupiny, zneužívajú sa cirkevné periodiká, robí sa zákulisná politika hodná totalitných systémov, kostoly sa vyprázdňujú, Boží ľud je stále viac znechutený a mnohí radšej odchádzajú inam. Je potrebné v tomto výpočte pokračovať?

Máš aspoň čas na prehĺbenie vzťahu s Bohom? Občas mám dojem, že sa často opakujem, že už je to nuda. Možno by sa viac hodili teologické príspevky, alebo filozofické úvahy. Posnuli by ťa ale hlbšie? Či ti duchovná plytkosť, v ktorej žiješ, stačí? Neurážam, len chcem, aby si premýšľal nad Božími prioritami. ON sa ti **„chce dať nájsť.“** Boh je ten, kto buduje most cez Ježiša Krista ku nám – ľuďom, skrz naskrz „prevrtanými“ hriechom a zlobou. Premýšľajme nad prioritami. Pretože pre Pána sme my prioritou č.1.

Ak ťa Božie slovo usvedčuje, rob pokánie! So slzami vyznaj svoje prevrátené priority, svoje modlárstvo, pretože si si dal na prvé miesto niečo iné, než túžbu po svätom, živom Bohu. Opusti svoje bezbožné, na seba zamerané cesty a obráť sa **„k Hospodini, aby sa zmiloval nad tebou, k nášmu Bohu, lebo On hojne odpúšťa“** (Iz 55,7). Pretože zajtra už možno čas nebudeš mať, lebo ho viac nedostaneš.

Stanislav Kocka

Aktuálne do rozbrojov...

1.Korinským 3,2-4: *...ste ešte telesní, keď sú žiarlivosť a sváry medzi vami.*

Či nie ste telesní a nestýkate sa príliš ľudsky? Keď jeden hovorí:

Ja som Pavlov! a druhý: Ja Apollov!

Katastrofa prichádza, keď si zbožstvíme človeka. Vidíme na ňom len a len dobré. A z iného zasa urobíme diabla a sme slepí na každé dobro, čo urobil. To je cesta do pekla. Keď Pavol hovorí: **„Či nie ste telesní“**, treba spozornieť. Podľa Rímskym 8 a listu Galatským, je telesnosť cestou do pekla. Skutočne veriaci človek totiž nemôže byť telesný, lebo Boh je duch. Ak verím Bohu, som naladený duchovne. Ak verím telu – človeku, som naladený telesne.

Preto sa úplne oddajme Bohu. Naučme sa žehnať tým, ktorí nám ublížili, aby sme boli Božími deťmi. Tak nám to povedal Pán Ježiš v kázni na vrchu. Naučme sa žiť pokáním a vidieť zlo aj tej svojej skupiny. Inak prichádza kráľovstvo Tmy. Už tu medzi nami bude prítomné a potom v ňom skončíme.

Ale Duch Svätý nás chce viesť inde a inak. Radostne, slobodne a hlavne s láskou k láske.

Peter Dubec

Viera je opakom poslušnosti? Nie!

Keď počujeme: „*Spasení sme z viery, nie zo skutkov*“ – mnohí si povedia: „*Super, nemusím nič robiť, len niečo veriť. A to kdesi doma skrytý, aby to nikto nevidel a nemal som s tým žiadne problémy.*“

Ale Kristove slová o spasení z viery (Ján 3,16) majú takúto pointu:

Ján 3,36: Kto verí v Syna, má večný život, kto však neposlúcha Syna, ne-

uvidí život, ale hnev Boží zostáva na ňom.

Slávny evanjelický teológ Bonhoeffer povedal: „*Kto verí, poslúcha a kto poslúcha, verí!*“ – iste aj kvôli tomuto Ježišovmu citátu. Neberme teda vieru zľahka. Ona musí byť činná skrze lásku a založená na poslušnosti.

Peter Dubec

Ako vidím našu cirkev

Stretla som sa s názormi kresťanov, že ak milujeme Pána, máme vyjsť z evanjelickej cirkvi. Že je to cirkev, ktorá zablúdila od Boha ďaleko, je bez pravdy Božej a bez Svetla. Mnohí tak urobili a nikto im to nemá právo zazlievať.

Prvé šoky a žal'

Keď som pred 23 rokmi z Božej milosti bola uzdravená zázračným zásahom, patrila som členstvom do evanjelickej cirkvi, ale bola som ateistka. Postupne, ako som čítala Bibliu a spoznávala viac Pána Boha, som začala spoznávať tú biedu v našej cirkvi. Najmä obrovský nezáujem o vzťah s Ježišom a nezáujem o živé Slovo nášho Pána...! Prežívala som vtedy nielen šoky, ale i žal'. Kňaz, ktorý nemiluje Boha, ale svoju slávu? Je to možné? Nechápala som.

Máte skutočne pravdu, milí odídenci, naozaj máme dôvod odísť z tejto hynúcej cirkvi!

Prečo teda mnohí Boží služobníci z cirkvi neodchádzajú, hoci vidia tak ako vy túto smutnú pravdu?! Prečo stoja verne a slúžia poctivo v tejto cirkvi? Mnohí majú v zboroch prekážky, ktoré im pod nohy kladú ich kňazi! Ale nevzdávajú boj! Keď nemôžu slúžiť v zbere, Boh im otvára iné možnosti.

Boh nám dal poverenie zachraňovať l'udi

Včera som siahla po jednej z kníh veľkého Božieho muža, pokorného, tichého, milujúceho Pána Watchmanna Nee. Viete, čo píše tento veľký muž Boží? Že v cirkvi ide o Božiu pravdu, ale ide i o zlomené srdce, tvoje, moje, každého z nás. Mať srdce ako Ježiš, plačúce nad biedou sveta, tých hynúcich okolo nás. Prelievať lásku Kristovu do srdiec tých vlašných, hynúcich evanjelikov!!! O to viac máme sa modliť za ich spásu a viesť ich k evanjeliu. Možno mnohí evanjelici

(i kňazi!) naozaj žijú folklór náboženstva, možno mnohí sú ľahostajní ... hrôza, keď vieme, že ľahostajnosť nás vedie do pekla! Treba, aby k nim niekto išiel, ale kto k nim pôjde?!

Nepoznajú evanjelium ani Božiu lásku

Prečo? Ako to? Ved' chodia do kostola! Kňaz, ktorý neprijal evanjelium pre svoj život, teda neodovzdal život Kristovi, nemôže evanjelium ani odovzdávať. Môže byť výborný rečník a môže i nádherne spievať, ale je nositeľ len náboženských hodnôt. Nevie ľuďom do ich stratených srdiec prelievať Krista.

A kto teda evanjelikom evanjelium povie? Ty, čo Ťa Ježiš znovuzrodil z milosti Božej, utekáš preč? Odchádzaš tam, kde je svieža potrava, živé evanjelium. Niešť evanjelium v umierajúcej cirkvi je poriadna drina i s pomocou Božou. Ale Pán i tu ponecháva Svojich verných služobníkov!

Vyjdite! Čo to znamená?

Vyjdite spomedzi nich, hovorí Pán, ale nehovorí, aby sme ich nechali napospas vlkom! Čo myslí tento verš? Aby sme mali živé spoločenstvo s tými, ktorí milujú Pána. Tam načerpáme dostatok svetla pre službu v temnote. Áno, viem o tom i ja a každý i ten najnepatrnejší Boží človečik. Že musíme mať svieže duchovné spoločenstvo s kresťanmi, ktorí milujú Pána. Ved' ako by sme inak rástli duchovne, skadiaľ by sme mali radosť z nášho Krista? A skadiaľ silu žiť evanjelium?!

Božia vôľa je svätá

Keď som sa z milosti Božej obrátila, tešila som sa na kostol, na cirkev v ňom. Namiesto radosti z rozhovorov o Ježišovi ma čakalo sklamanie, stretávala som sa s obrovským nezaujmom o Bibliu, o život s Bohom... Ako veľmi som chcela ujsť do inej cirkvi, kde je oslávený Pán, kde milujú kresťania Písmo Sväté a podľa neho i tak žijú... A Pán mi naozaj dal v prvých rokoch mojej novej cesty možnosť navštevovať živé spoločenstvo. Bohu vďaka zaň, od nich som sa veľa naučila i to, že nič nie je viac na svete, ako milovať Pána Ježiša a poznať Božie Slovo. Tak veľmi som chcela z evanjelickej cirkvi odísť! Chodila som z našich zhromaždení smutná, zranená... Ale najprv som sa musela o mojej túžbe rozprávať na modlitbách s mojím Bohom. A Pán Boh odpovedal: **Ostať a slúžiť.**

Veríme!

Veríme, že Pán vypočúva modlitby za svetlo v našej cirkvi, že dá milosť našej cirkvi, ktorá zabudla na Jeho Slovo, na pokánie, na lásku k Bohu a bázeň pred Bohom. Veríme, lebo náš Boh je Bohom milosrdným a nesmierne láskavým, lebo On netuží, aby niekto zahynul.

Je našou povinnosťou, milí bratia a sestry nešíriť hnevy a ohovárania, ale sa modliť i za kňazov, ktorí nepoznajú Božiu lásku, i za tých, ktorí opustili pravdy Božie a učia bludom. Verným Božím služobníkom sa dostáva v našej cirkvi veľa

zranení a urážok, preto prosím, modlime sa za nich. Ich srdcia sú plné odpustenia a túžby, aby i títo kňazi poznali lásku Kristovu. Majme i my také srdcia, nie nevraživosť a zlobu.

Keď my, Bohom omilostení, budeme mať na pamäti Božiu slávu a túžbu, aby Ježiš prišiel k nám, potom sa začnú diať tie najúžasnejšie veci Božie. Božie slovo a jeho praktizovanie i na službách Božích a v našich životoch s Bohom sa nám stane pokladom najvzácnejším.

A tak v týchto ťažkých časoch veríme v zmenu. V Božiu milosť, v príchod svetla Božieho a modlíme sa a činíme pokánie z nevery a prosíme: *Pane, príd! Bez Teba zahynieme!*

V láske Kristovej Dana Zubčáková

Dar Ducha Svätého

„Keď to počuli, bodlo ich to v srdci, a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: Čo robiť, mužovia, bratia? I odpovedal im Peter: Kajajte sa! A nech sa každý z vás dá pokrstiť v meno Ježiša Krista na odpustenie hriechov. A prijmete dar Ducha Svätého (Skutky 2,37-38).

Duch Svätý je nebezpečný – vyrušuje, nenechá veci len tak, usvedčuje, odkrýva, obviňuje, napomína, odhaľuje. To všetko ale hlavne preto, aby nás udržal na ceste do neba, na správnej ceste, *„aby nikto ... nemal zlé a neveriace srdce a neodpadol od živého Boha!“* Odhaľuje nám prekážky, nástrahy, upozorňuje na vlačnosť, na to, keď si začíname plniť srdce niečím iným než Božím slovom a správnymi myšlienkami. Môžeme HO odignorovať, na to máme plné právo. Tak ako tí ľudia, zhromaždení na Letnice v Jeruzaleme. Videli, zažili, počuli nadprirodzené Božie veci. Boží dotyk, moc Ducha v slove skrze Petra. Bodlo ich to, boli usvedčení a hľadali riešenie: *„Kajajte sa...“* Vráťte sa k Bohu, prijmite dar Ducha Svätého. A tu sa dnes chcem zastaviť.

Dostali sme *„dar ducha Svätého“*. Učíme, že sme tento dar dostali pri Krste svätom a každý z nás tu je pokrstený.

Čo ale je v tom balíku, ktorý sme síce všetci dostali, ale ktorý sme asi mnohí neotvorili?

Ako viem, že „mám Ducha Svätého“, že žijem v „plnosti Ducha“, že je na mne zjavná „moc Ducha“, že On je môj reálny *„Radca, Utešiteľ“*, že ma *„uvedie do každej pravdy“* a hlavne, že ma „vedie k Pánovi Ježišovi“?

Pretože z toho, čo pozorujem a zažívam, priveľa kresťanov si tento „dar“ neotvorilo, a je to zjavné na ovoci, postojoch a živote. Toto sa oklamať nedá. Narozprávať môžeme čokoľvek, vedomostí môžeme mať aj „na tri tituly“, je nám to nanič, pred Bohom to neobstojí, pretože sme si NÍM darovaný dar Ducha Svätého „neotvorili“.

Bojíme sa? Neveríme? Nik nás o tom nevyučuje? Sami farári v tom nemajú jasno? Vážne otázky!

Je pravda, že tento „dar“ je veľmi nebezpečný, ak ho otvoríš a rovnako nebezpečný je v prípade, ak ho neotvoríš.

Čo sa stane, keď ho otvoríš

- bude ťa viesť k Pánovi Ježišovi – lebo to je Jeho primárnou úlohou: „*On mňa oslávi, lebo z môjho vezme a bude zvestovať vám*“ (Jn 16,7);
- uvedie ťa *do všetkej pravdy*;
- *poučí svet o hriechu, o spravodlivosti a o súde* – myslíte, že toto svet chce počuť? Ani náhodou, lebo svet patrí diablu a ten chce, aby každý bol s ním stiahnutý do pekla a večného zatratenia, a je pre to ochotný urobiť čokoľvek. Predovšetkým chce zničiť kresťanov;
- Bude ti radiť (keďže je to aj Duch Radca), ako prežiť správne život, ako ostať v Božej vôli, ako kráčať po „úzkej ceste“;
- Naplní tvoj život;
- Duch Svätý ťa povedie na púšť a ty poslušne pôjdeš;
- Vieš, že si zachránený „z tohto skazeného pokolenia“;
- Svet ťa odmietne, budeš preň blázon.

Ako vieme, že sme ho otvorili

- máme vnútorný osobný hlboký pokoj s Bohom;
- vidieť to na našom živote a reakciách;
- dokážeme žehnať aj nepriateľom, dokážeme sa vo vypätých a nepriaznivých situáciách pokoriť a nastaviť aj druhé líce;
- nemusíme obhajovať za každých okolností svoju pravdu a svoj názor;
- dokážeme byť nezištní a štedrí;
- máme silu milovať tam, kde by sme predtým nenávideli;
- dokážeme odpustiť aj to, čo sa ľudský odpustiť nedá, lebo vieme, že Pán Ježiš nám odpustil úplne všetko;
- ľudia okolo nás budú vidieť a svedčiť, že žijeme iný život ako oni;
- budeme pre svoju vieru prenasledovaní a nenávidení: „*A všetci, ktorí chcú pobožne žiť v Kristovi Ježišovi, budú prenasledovaní*“ (2Tim 3,12);
- budeme vyhľadávať spoločenstvo iných kresťanov, vieme, že potrebujeme rásť, či nechať sa múdro viesť;
- túžime hovoriť o Bohu iným ľuďom, lebo vieme že tu ide o život a my máme správu, ktorá každého môže zachrániť – Duch Svätý nás k tomu až núti;
- sme ochotní prijať aj problémy, a kríž, a nereptáme a nebúrime sa.

Čo sa stane, keď ho neotvoríš

- darmo že si pokrstený – to je síce krásne a dôležité, ale smrteľné: „*Vy však nie ste v tele, ale v Duchu, ak Duch Boží prebýva vo vás. Kto nemá Ducha Kristovho, nie je Jeho*“ (Rim 8,9);
- budeš žiť podľa svojho tela, budeš si plniť telesné žiadosti a túžby svojho srdca a pramálo ti bude záležať na tom, čo hovorí Boh a Božie slovo: „*Lebo tí, čo žijú podľa tela, zmýšľajú telesne, ale tí, čo žijú podľa Ducha, zmýšľajú duchovne. A telesne zmýšľať je smrť, ale duchovne zmýšľať je život a pokoj!*“ (Rim 8,5-6);
- tvoj život bude bezduchý, prázdny, telesný;
- kam sa dáva bezduché telo? Správne, do hrobu;

- tak ako cirkev – načo je taká cirkev Bohu? Na hanbu;
- zomrieš vo svojom hriechu a budeš na poslednom súde na veky odsúdený. Pred Bohom sa nebudeš môcť oháňať svojim krstným, konfirmačným, sobášnym či úmrtným listom – tie budú svedčiť proti tebe. Rozhodujúce je a bude, čo je napísané v tvojej „knihe života“.

Ako vieš, že si ho neotvoril?

- Tvoj kresťanský život je jedno veľké trápenie;
- tvoj kresťanský život je jeden zákon: „*toto musím, toto nesmiem*“, si stále v strese;
- je ti to jedno, čo si myslí Boh, žiješ si sám pred sebou, pred sebou sa spovedáš, na Boha myslíš len vtedy, keď máš problém;
- čas nedeľných bohoslužieb je pre teba jediný čas strávený s Bohom, v priebehu týždňa na Neho nemáš čas, nestíhaš – si len obyčajný modlár, ako ktorýkoľvek pohan;
- nemáš čas na modlitbu – osobnú, vrúcu, naliehavú, vytrvalú;
- nepotrebuješ čítať Bibliu;
- myslíš len na seba a nie na dom Boží; máš problém dať do pokladničky 50 centov, nedajbože euro či viac a zabúdaš, že všetko máš z Božej milosti;
- odmietaš niešť bolesť, kríž a utrpenie pre meno Ježiš Kristus;
- nikomu o Bohu nehovoriš, lebo ani nemáš čo povedať, na tvojom živote nie je žiadny rozdiel od života neveriacich.

Verím, že nás Duch Svätý usvedčil, napomenul, či uistil. Berme to ako výzvu. Modlime sa, nech nás náš Pán naplní Svojím Duchom tak veľmi, ako je to len možné. A nebojme sa! Možno zažijeme niečo nové, zvláštne, nadprirodzené, možno nie – to už je vec Ducha Svätého. Prijmeme od Neho všetko, čo ponúka. Lebo má pre nás len a len dobré veci.

„Dajme sa zachrániť z tohto skazeného pokolenia.“ A na to neexistuje iná cesta, než pokánie – „návrat k Bohu“, návrat na začiatok.

Stanislav Kocka

AKÉ DLHÉ KÁZNE?

Pri diskusii kandidátov na generálneho biskupa som počul otázku: *„Kázne trvajú aj 20 minút. Chcete ich dĺžku obmedziť, lebo človek nevie tak dlho udržať pozornosť?“*

Som zvedavý, či ten človek napísal aj na futbalový zväz: *„Polčas trvá 45 minút a zápas dvakrát toľko. Mali by ste to skrátiť!“*, alebo do televízie: *„Ten film mal skoro dve hodiny. Tak dlho neviem udržať pozornosť!“*

Kto má prvú lásku k Bohu, s radosťou počúva Jeho slovo. A Prvú lásku musíme mať, aby sme obstáli (Zjavenie 2,1-4). Pavol kázal aj do polnoci (Skutky 20,7) a ľudia Božie slovo hltali, lebo boli naplnení Duchom a nie telesným sebestvom.

Ako som na tom ja? Koľko dokážem počúvať Božieho slova a koľko telesnosti? Ku čomu mám väčšiu lásku? Odpoveď na túto otázku hovorí, kde je môj poklad – tam bude aj moje srdce (Matúš

6,21). Buď pri Bohu, alebo na zemi, ktorá skončí v plameňoch... Priznám sa, že mám aj ja obdobia, keď to pozemské vo mne víťazí. Vďaka Bohu, že sa mi On vte-

dy pripomenie a dá opäť lásku k Nemu. Prosím za každého z nás, lebo potrebujeme byť stále oživovaní.

Peter Dubec

V Slove Božom máme sýtosť radosti a hojnosť blaha

Hlad je opak sýtosti. Hlad je krutý. Pri slove „hlad“ sa mi vybaví postava malého Palka z chudobnej rodiny Čenkovkej žijúcej pod Tatrami. Táto rodina poznala ozajstný hlad a biedu. „*Pjosím kojunku, pjosím kojunku,*“ natŕčal malé bezbranné rúčky Palko ku všetkým sý-
tym, no mnohí boli hluchí a nepočuli.

Hlad po Bohu

Pri slove hlad si však už viac ako dvadsať rokov, vďaka Božej milosti, predstavujem ešte jeden druh hladu: hlad našej duše. Dušu nám vdýchol Boh, je teda Božia a ak ju nesýtime Božou potravou, tá naša duša nevýslovne trpí.

Môžem vám, milovaní v Pánovi, z vlastnej skúsenosti povedať, že keď ma Boh našiel, takú ošarpanú zo závislosti, biednu a úbohú, dostala som šok nielen z udivujúcej Božej lásky, ale i z toho, čo tá moja duša po dotyku Božom začala vo mne stvárať! Ona sa vo mne doslova rozšantila, roztancovala, ona vo mne jasala od šťastia a nevýslovnej radosti, že sa stretla konečne so svojím Stvoriteľom! Naše telo veľmi potrebuje pre život jedlo zo zeme, ale naše duše potrebujú pre život Božie Slovo veľmi, veľmi, veľmi...!

Svet je vážne chorý. Bez Slova Božieho nemôže byť zdravý ani radostný. Následky sú hrozivé, hlad nešťastnej duše po Bohu sa prejavuje rôzne: závislosťami,

depresiami, nemocami, samovraždami, násilím...

Božím slovom sa máme sýtiť každý deň

V jednej rodine už roky živorí po havárii auta mladý muž – stratil reč. Poradila som čítať tomuto chorému mužovi Bibliu. Lebo Biblia je Božie Slovo a Slovo Božie uzdravuje. V rodine máme ťažko nemocnú ženu, poradila som jej denne čítať Božie Slovo. Nemusí byť hneď tri strany, stačí po pár veršoch a tie čítať nahlas a s naším Otcom nebeským o nich hovoriť. Takto nielen hovoríme s Bohom, ale Boh do nás vkladá nebeský život a uzdravuje nás z mnohých rán, ublížení, horkostí... naplňa radosťou...

Keď Boh hovorí, že sa máme veľa sýtiť Božím Slovom, tak vie prečo. Lebo Slovo Božie je Pán Ježiš a bez Neho, teda i bez Slova Božieho cestu do neba nenájde-me. Božie príkazy, rady, zákazy, ktoré sa v Biblii nachádzajú, potrebujeme vo svete zla ako soľ. Bez nich nemáme šancu ani páčiť sa Bohu, ani žiť život s Bohom podľa Jeho vôle. Bez Božieho slova, jeho pravidelného každodenného čítania, nie sme kresťania, len si tak fandíme.

My nemôžeme ovplyvniť situáciu vo svete, ale môžeme zabezpečiť našu rodinu i nás samých Hradom prepevným,

ktorý je nedobytný a ním je Pán Boh náš! Preto: „**Hľadajte najprv kráľovstvo Božie, ostatné vám bude pridané**“ (Mt 6,33). Pán Boh vie, prečo nám to radí. On nás chce ochrániť od mnohých zbytočných nepokojov, omylov, zlých rozhodnutí... Poslúchame Ho?

Čím sýtime naše duše? Bezbožnými seriálmi či filmami?! Čo hľadáme ráno najskôr? Noviny? Správy v rozhlase? Potom sa nečudujeme, že sme plní nepokoja, strachu, sme nervózni, nešťastní... Lebo pijeme z jedovatých prameňov, ktoré otravujú naše duše! Z prameňov sveta požehnanie nezískame.

Ale ak vezmeme do ruky Slovo Božie, Boh nás nasýti požehnaním, občerství, únavu sníme, ochráni pred zúfalstvom, rozradostní náš život, a my tú radosť budeme aj rozdávať, ako Maruška rozdávala soľ a ľudia ozdraveli. I naším úsmevom a povzbudzovaním budú ľudia ozdravievali.

Keď ochorieš, nezapínaj internet, aby si zvedel o diagnóze všetko a aj poznal skúsenosti ľudí s touto nemocou! Vlasty ti môžu začať dupkom vstávať, rozmnoží sa v tebe strach! Ty vezmi do ruky Písmo a cez Písmo hovor o svojej chorobe s tvojím Pánom. A poznáš, ako ti Pán dáva úľavu, ako ti dáva spočinúť v Jeho objatí a hovorí: *Neboj sa, dieťa moje, viem o tebe, pomôžem ti, dám riešenie...* Aké je Písmo úžasné a tá tvoja duša ako sa teší, si chránený Pánom vesmíru! Môžeš mať niečo viac?

Keď nemáš prácu, keď tvoje dieťa droguje, keď sa ti zdá, že si na konci, bezbranný... nebehaj hore-dole ako pojašený! Táto cesta aj tak nikde nevedie, len ak na psychiatriu, veď ťa len oberá o sily... Vezmi do ruky Písmo, začni sa cez slová Písma rozprávať s Pánom... Boh má vždy riešenie! Kde môžeš získať niečo viac?!

Biblia v mojom živote

Bez Biblie už dvadsať rokov nemôžem žiť ani deň. Je pre mňa veľkým Božím pokladom a životom. Písmo Sväté milujem, lebo mi ho daroval môj dobrý Boh a Pán, získavam v ňom spoľahlivé a užitočné rady. Čím viac Slovo Božie čítam, tým viac mi je môj Boh a Pán bližší, milší, rastie moja dôvera v Jeho neustály záujem o mňa. Pre Neho nie je malicherný žiadny môj problém. Nemám krajšej chvíle, ako je chvíľa so Slovom Božím. Je to niečo nádherné, keď sa ku mne, maličkej a nehodnej, skláňa Kráľ, keď moja duša nachádza spočinutie pod krížom Pána Ježiša. Spoznala som, že môj Boh do mňa (a do každého, kto miluje Božie Slovo) pri čítaní Písma vkladá:

*Život, ktorý je víťaziaci,
život, ktorý ma chráni od zlého,
život, ktorý mi dáva sýtosť radosti
a hojnosť blaha,
život, v ktorom už nikdy nie som sama,
život, v ktorom nie som bezmocná
v žiadnej situácii,
život, v ktorom som milovaná Kráľom
vesmíru,
život, ktorý nikdy nekončí, ale má
pokračovanie v nebeskej vlasti...*

Nedávno sa ma vyše osemdesiatročná žena opýtala, či je naozaj pravda, že nebo existuje. Osobne to považujem za tragédiu, ak po toľkých rokoch sedenia nedeľu čo nedeľu v kostole nemáme istotu záchrany. Bez sýtenia sa Bibliou a bez poslušnosti Bohu ju ale nikdy ani nebudeme mať.

Raz Pán Boh milosť odníme, potom tak ako Paľko Čenkovie prosil o chlieb pre hladné bruško, my budeme hladní a smädni prahnúť po Slove Božom. Ale ho nikde nebude, lebo Boh si ho vezme, (prečítaj si Amosa 8,11-12 o hlade a smäde po Božom slove). Situácia je totiž desivá, mnohí kresťania Božím vzácnym

Slovom pohrdame alebo jeho zmysel prekrúcame, alebo si vyberáme len to, čo sa nám hodí... A tak privolávame na seba a naše rodiny veľký Boží hnev! Písmo Sväté treba brať vážne a byť mu poslušní.

Neodkladajme tento vzácny Chlieb Boží stranou, nedovoľme, aby na najvzácnejšiu Knihu života padal prach. Nech sa

stane našim každodenným pokrmom. Veď „*nie samým chlebom bude človek žiť, ale každým slovom, ktoré vychádza z úst Božích*“ (Mt 4,4). „*Spriateľ sa s Bohom a ži v pokoji, tak príde k tebe blaho. Prijmi ponaučenie z Jeho úst a vezmi si k srdcu Jeho slová*“ (Jób 22,21-22).

Danka Zubčáková

Amy Carmichaelová – Záchrankyňa vzácných drahokamov (1867 – 1951)

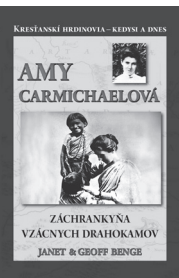
„Amy Carmichaelová stála na palube parníka a mávala svojmu starému priateľovi Robertovi Wilsonovi. Ako len mohla vedieť, že nikdy viac neuvidí ani jeho, ani Britské ostrovy? Bola si istá, že ju Boh povolal do Indie. Skutočne! India bola jej domovom už navždy.“

Írska misionárka je živým príkladom Božej lásky k „tým najmenším medzi nami.“ S úžasnou odvahou a Božou pomocou čelila krutým pravidlám kastového systému a zachránila množstvo detí z chrámovej prostitúcie. Ešte v polovici 20. storočia si chudobní rodičia získavali priazeň bohov (bolo ich v Indii viac než tisíc) tým, že dávali svoje deti do hinduistických chrámov, kde im poskytli vzdelanie a od tínedžerského veku ich fyzicky zneužívali. Úniku nebolo. Pán Boh zázračne deti vyvádza von a privádzal k skupine misionárov. Tie založili škôlky, sirotinec, školy a potom zbor a veľkú komunitu, ktorá v Dohnavure funguje dodnes.

Amy slúžila v Indii 50 rokov bez dovolenky. Trpela bolesťami hlavy a závratmi. Nikdy sa ale nevzdávala, až pokiaľ nezachránila posledné dieťa, ktoré jej Boh poslal. Zranenie chrbtice pri páde ju neskôr pripútalo na lôžko, avšak ďalej písala listy, skladala básne, piesne, a napísala veľa kníh. Dostala ocenenie za službu národu Indie, no čudovala sa, prečo by mala byť ocenená za konanie Božieho diela. Mala viac než dost odmeny v podobe lásky od stoviek detí, ktoré zachránila.

Cestovala som rýchlikom a z 10 vozňov som si sadla „práve“ do toho a „práve“ na to sedadlo, kde vedľa mňa sedeli štyria Indovia – dva manželské páry. Prihovorila som sa im, že sa zaujímam o ich krajinu a prekladám knihu o nej. Potešili sa a na moju otázku, či počuli o misionárke Amy Carmichaelovej, odpovedali: „Samozrejme, kto by ju v Indii nepoznal!“

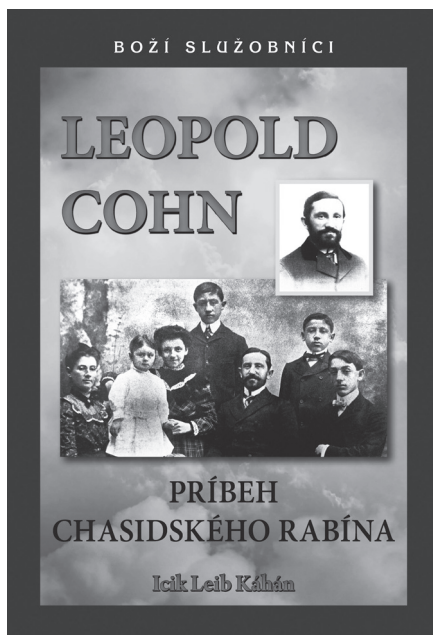
Nech nás kniha povzbudí k smelšiemu svedectvu o Pánovi Ježišovi, aby po rokoch práve o nás mohol niekto povedať, že nás poznal!

Anka Gajdošová

ODKAZY VEDENIA MoS

- 1 Srdečne pozývame na **Biblicko-rekreačný týždeň**, ktorý pripravujeme v termíne **8. – 12. októbra 2018 v Herľanoch**. Prosíme za jeho požehnanie. Tešíme sa na stretnutie! Pozvánka s programom je uprostred čísla.
- 2 S pomocou Pánovou sme vydali ďalší **životopis** odvážneho kresťana: **Cohn Leopold** – Príbeh chasidského rabína

- dramatický vlastný životopis ortodoxného rabína, ktorý našiel v Ježišovi Mesiáša a potom Ho pomáhal najšť svojim súkmeňovcom. Objednávky vo ViViT-e.
- 3 **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste už Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS.
 - 4 **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena a 4,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSta) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032 (0182667032/0900). V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.
 - 5 Prosme za **mládežnícky misijný Festival SEMfest 2018**, ktorý sa uskutoční 5.-8.7. v Lenke pri Tornali na tému „Len Jeden“.
 - 6 Prosme už teraz aj za **nasledujúcu konferenciu MoS 2019** – za miesto, tému, prednášateľov a hlavne za Božiu atmosféru a plnosť Ducha Svätého.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M.Lipták; ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin